

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:

Liz Elwes

STYLE SISTERS

Friends First

Text copyright © by Liz Elwes, 2006

Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2008

ISBN 978-86-7710-466-5

Sestre postiku

Prvo prijatelji

Liz Elves

Prevela Sonja Rajović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

Mojim roditeljima – za sve.

*Izvanrednom piscu Keti Hopkins čija je neverovatna velikodušnost i
dobrota legendarna. Zauvek ću ti biti zahvalna.*

*Džajlsu Elvsu i mojoj deci, Vilijamu, Elis, Tomasu i Džejmiju što
vode tako zanimljive živote i što su mi obezbedili toliko rečenica iz
ove knjige (nadam se da vam to ne smeta).*

*Mojim sopstvenim sestrama po stilu: Frensis Tojnbi, Sari Mouer,
Džil Rotvel, Meri Saldani, Merion Džefri, En Rends, Rozi i Oliviji
Mekdonel i Suzani Vandevelde koje imam privilegiju da zovem
svojim prijateljicama.*

*Brendi Gardner, Jasmin Učar, Melisi Pejti i svima u Pikadiliju za
pomoć, strpljenje i savete.*

Bernisi Grin koja je sve ovo započela.

Prvo poglavlje

Petak, 09.00 h

Činjenica. Mora da imam najnežnije ruke u celoj zemlji.

Potrebno je vreme i posvećenost da ih dovedete u ovakvo stanje, a ja sam sada u svojoj sobi već danima. Vreme baš ne leti kada ležite na krevetu i piljite u plafon.

Depresivna sam.

Moj oštar instinkt preživljavanja naterao je moju ruku koja visi da počne nesigurno da opipava ispod kreveta. Iz toga je proizašla polupojedena kutija keksa, tako da sam dalje rizikovala i još jednim istraživačkim zamahom ruke pronašla jedan stari časopis u kome su se nalazili odlični saveti za lepotu – ukoliko dok spavate nosite rukavice preko ruku koje ste namazali kremom, one će navodno biti meke poput somota.

Moje vazelinom namazane ruke jedva da su od tada bile bez vunениh crnih školskih rukavica. Nažalost, keksa više nema. Mnogo trošica se nekako s vremenom uvuklo

u vlakno rukavica, ali, sve u svemu, rekla bih da je vredelo. Iskreno, sada mogu da budem model za ruke. Umem da pravim sve odgovarajuće pokrete. Mogla bih da pravim dijamantske narukvice kod *Tifanija*. Ili bih mogla da proširim vidike i postanem prognostičarka; posedujem odgovarajuće veštine kada je u pitanju upiranje prstom i bilo bi lako zalepiti mi veštačke nokte preko izgrickanih.

Druga stvar koju sam pronašla ispod kreveta (ne želim da se hvalim, ali ulovila sam baš dobar plen) bio je ovaj dnevnik. Baš ovaj u kome sada pišem. Poklonio mi ga je moj brat, Ned, prošle godine za Božić. Plavi i svetlucavi dnevnik Moja mala sirena. Gotovo da bi me dirnuo ovakav poklon da nisam imala više od šest godina i da se to nije dogodilo prethodne godine. A kad samo pomislim da se on žalio na moj poklon. Kako uopšte balzam za usne može da bude nepoželjan poklon?

Uprkos tome što se datumi ne poklapaju sa danima u nedelji i što je sada kraj marta, svakako ću počecu sa pisanjem dnevnika. Želim da zabeležim svoj spor i bolan put ka oporavku nakon Denijevog iznenadnog i razarajućeg odlaska. Sve će to biti izuzetno korisno na časovima engleskog kada se doхватimo klasika i velikih književnika. Videću kako se njihove izmišljene priče razvijaju u poređenju sa mojim sopstvenim sirovim osećanjima. U budućim esejima ću moći da se prisetim onoga što sada pišem, a nastavnica Mekgaj će reći: „Keri Henderson, zapanjujuće je kako neko tako mlad ume da piše o ljubavi s takvom zrelošću, jasnoćom i jednostavnošću. Ovi ostali piscu su praktično bili pokojni, pre nego što su i bili u stanju da izraze ovakva osećanja!“

Ja bih pognula glavu i hrabro se ugrizla za usnu, jer ona nikako ne bi mogla da pojmi kakav je osećaj kada je prvi momak koga sam ikada poljubila i moj prvi pravi dečko (kao i kada vam je dozvoljeno da kažete ljudima da se zabavljate i da zajedno sedite u busu) morao da ode iz škole i mog života zauvek.

Više neću pisati zato što ću ponovo početi da plaćem, mada je teško reći da li je to zbog patnje ili gladi. Nakon što sam se oprostila od Denija, mama mi je prve noći donela mnogo šolja sa čajem i tostom i čak i činiju supe i sendvič sa piletinom. Teški dani. Trebalo je da znam da mama ne može da istraje. Nije joj u prirodi da neprestano bude ljubazna. Do kraja drugog dana bilo je: „Silaziš li, Keri? Napravila sam pastirsku pitu“, kuhinjskom krpom terajući miris od koga polazi voda na usta ka stepenicama samo da bi me mučila. Odolela sam. Slomljeno srce ne može se zaceliti hranom. A sada je vreme doručka i sada to ponovo radi sa tostom. Očito pokušava da me izgladni.

Mislim da to ima veze s tim što je nastavnica; oni ne mogu da izdrže odgajanje na duže staze. Odvikli su se od toga. (nastavnica Guding je praktično zaplakala kada je prvi put došla u školu i ja joj rekla da je mačka omacila dva predivna pufnasta mačeta na moj domaći i da zato nisam mogla da je uznemiravam. To su bili dani – sada bi mi se na to nasmejala u lice ili, žao mi je što to moram da kažem, čak upotrebila i teške reči.)

Mamu će sigurno uhapsiti kada pronađu moj kostur u uglu sobe. Nisam sigurna kako će tata, Maks i Ned podneti posete u zatvoru. Samo je pitanje vremena kada će početi jednom rukom da mota cigare i u sobi za posete

uzvikuje 'Imaš pljugu?' ogromnoj istetoviranoj ženi koja se zove Dirdri.

Dobro. Kako bi' ih poštedela takve sudbine, sada odlazim u kuhinju. Ukoliko me moj mlađi brat ne dočeka radosnim uzvicima, a mama jecanjem u staru kecelju, uvrediću se.

Petak, 09.45 h

Uvređena sam.

Ne želim da pretočim u reči bolnu scenu koja se upravo desila, ali osećam da bi moj terapeut smatrao korisnim ovako precizan sled događaja.

Ja zapravo nemam terapeuta, ali pitanje je vremena kada ću ga imati.

Nakon što sam oprala kosu po treći put (što mi je, inače, za deset minuta uništilo mekoću ruku, a samim tim i blistavu karijeru u budućnosti), navukla sam čiste farmerke i majicu i vratila se pod okrilje svoje porodice. U stvari, pola porodice. Tata je bio na poslu, a Maks je u Južnoj Americi, pauzira godinu pre odlaska na fakultet.

Tužno sam se naslonila na vrata i tiho rekla: „Zdravo“, trudeći se da ne ščepam Nedov tost i strpam ga u usta. Mora da je nešto predosetio zato što je povukao tanjir sebi i sklonio prljavu patiku koja se takođe nalazila na stolu. Odvratno.

„Keri!“, mama mi se radosno osmehivala. „Zaista izgledaš predivno, i veselije.“

Pogledala sam je i poželega da i ja mogu to isto da kažem za nju. Ne to za veselost, zato što vesela jeste, ali kada je reč o stilu, nije baš najbolji primer. Na sebi je imala staru majicu sa logom nekog benda koji se ljušti i komforan donji deo trenerke rastegnute preko ne tako malog stomaka. Ovakav izgled upotpunile su zaslepljujuće bele patike. Zaista, zaista užasno. Neću da kažem kako se oblači za posao. Bilo bi to previše informacija. U redu, još koja – ponekad se sama šiša. Kosa joj je veoma gusta i kovrdžava. Dovoljno sam rekla.

Dok sam sedala, pomislila sam da bi trebalo da se smatram srećnom što su moje jedine kritike vezane za mamin smisao za oblačenje, uprkos onom izglednjivanju, kada je, pored onog „Želiš li tost i čaj?“ rekla: „Tako mi je drago što si prestala da se samosažaljevaš.“

Da se samosažaljevam! Kakva je to reč da se opiše moja emotivna tragedija? Tri dana (skoro) sam bila u toj sobi. Nadvila sam se nad kuhinjski sto i probala da, depresivno, ali ipak brzo, strpam u usta tost koji mi je mama upravo bila pružila.

A onda je Ned rekao: „Nisi se toliko ložila na Denija pre nego što si saznala da odlazi. Rekla si da ume da bude pomalo dosadan.“

Zar mlađa braća nemaju tako piskav iritirajući glas?

„Nikada, baš nikada to nisam rekla!“

„Jesi.“

„Nisam.“

„Jesi.“

„Nisam.“

Itd., itd. Spojite taj glas sa njihovom neobjašnjivom sposobnošću da pamte svaku reč koju ste ikada izgovorili, iako to niste ozbiljno mislili, i pravo je čudo što uopšte dožive punoletstvo.

Ponovo je zaustio da nešto kaže, ali ja sam podigla ruku.

„Molim te, ne razgovaraj sa mnom o vezama, Nede. Imaš dvanaest godina. Voliš svoj skejtbord i želiš da ti budem deveruša kada ga budeš oženio.“

„Uh, umreću od smeha, Keri. Trebalo bi da si u šou-biznisu, ozbiljno ti kažem.“

Uzdahnula sam.

Bilo je očigledno da sam i dalje i suviše emotivno ranjiva da bih izdržala sve ovo. Napustila sam svoju sobu prerano da bih se suočila sa spoljnim svetom. Mama mi je pružila još tosta.

„Šta je sa Reni i Kloj?“, pitala je. „Prošla je čitava večnost otkad su poslednji put svratile. Zašto ih ne pozoveš, Keri?“

Uzela sam tanjir iz njene ruke s tihim dostojanstvom i napustila prostoriju.

Moj terapeut će kršiti ruke od tuge zbog neosetljivosti prema meni kada bude stigla do tog dela. (Odlučila sam da to bude žena, zato što bi se muškarac mogao zaljubiti u očaravajuću, a ipak krhku ličnost u kakvu ću se do tada razviti. A dodatne komplikacije mi nisu potrebne.) Pitaće se kakva to neobična devojka poseduje snagu ličnosti da prevaziđe takvo detinjstvo. Ona će me, zapravo, preklinjati da se vidi sa mnom i ja neću morati da joj platim.

Pojela sam tost. I dalje sam gladna.

Sada kada sam već bila na donjem spratu, četiri zida moje sobe izgubila su svoj šarm. Čak je i roze drvo sa majušnim zlatnim listovima koje sam naslikala na zidu izgubilo privlačnost. Na grane sam ukucala sitne eksere na koje kačim sav svoj nakit, kaiševe, ukrasne trake, itd. Ovo sam dvaput preuredila. Možda stvarno treba da izađem.

A mamin poslednji komentar učinio je svoje.

Pre nego što se Denijeva porodica odselila (neka je prokleta napredovanje u karijeri u farmaceutskoj industriji) koristili smo svaku priliku da se viđamo poslednjih dana dok je bio ovde. Sada shvatam da se nisam viđala ni sa kim drugim. Čak ni sa Reni i Kloj, mojim najboljim drugaricama na celom svetu. Deni mi je jasno stavio do znanja da jednostavno ne želi da izlaze sa nama, a kada je on otišao ja sam se zatvorila u svoju sobu. Gore mi obrazu kada razmišljam o ovome. Upravo sam se pogledala u ogledalu, pa tako znam. Duga plava kosa, plave oči, običan nos, obrazu koji gore. Nije ni čudo što su prestale da me zovu. Moram da se suočim sa bolnom istinom: nisam dobra drugarica. Ja sam, u stvari, jadan, samoživ primer drugarice.

Ovakva misao nije prijatna. Šta ako više uopšte nemam drugarice? Reni i Kloj su najodanije osobe na svetu, pa zato ne biste želeli da budete neko ko ih je izneverio u pogledu iskrenog i časnog prijateljstva. Verujte mi na reč – mi imamo VISOKE STANDARDE kada je u pitanju prijateljstvo. A verujem da sam pala ispod standarda.

Preplavio me je stid.

Iskupiću se.

Sada ću telefonirati.

Petak 10.25 h

Obavila sam to.

Prvo sam pozvala Reni.

„Halo?“

„Zdravo, Reni, ja sam.“

„Ko?“

„Ja.“

„Pokušavam da ti prepoznam glas. Sačekaj... nemoj da mi kažeš... sećam se kao kroz maglu. Da li smo se poznavale u prošlom životu?“

„Ja sam, najgora drugarica od svih loših drugarica.“

„Ah-ha. Sada mi je sve jasno.“

„Reni, taaako mi je žao. Ne znam šta da kažem...“

„Šta kažeš na ovo: moj nekada britak um zaposela je misteriozna momačka sila, koja mi je pomutila razum. To me je nateralo da razmišljam na sledeći način: *Da, voljeni, Deni, koga poznajem tri i po sekunde, ti si mi najvažniji na svetu. Ne dopadaju ti se Reni i Kloj, moje najdraže drugarice, koje poznajem još od predškolskog, pa ću ih stoga odbaciti zbog ljubavi prema tebi...*“

„Joj, joj, dobro... dobro...“

„Još nisam završila.“

„O, bože. Nastavi onda.“

„Ali, sada se Deni, Čudo od momka, preselio u Birmingham i ja želim da se vratim svojim drugaricama zato što sam usamljena i tužna i želim da se ponovo smejem...“

„Joj.“

„A to je više nego išta što sam doživela sa Denijem.“

„Duplo joj.“

„Dobro, sad sam završila. Gde hoćeš da se nađemo?“

„Stvarno, Reni? Ti to ozbiljno? To bi bilo strava. Znam da sam bila idiot, ali kunem se, kunem se, nikada više neću biti takav kreten. Jasno ti je da sada shvatam da bi moja najgora noćna mora bila da izgubim drugarice.“

„Stvarno? Uvek si govorila da je najgora stvar koja može da ti se desi da kakiš u nečijoj kući a da ne možeš da pustiš vodu.“

„Pa, da, ruku na srce, i to bi bila katastrofa. Hvala ti što si me podsetila na to. Čoveče, stvarno mi se čini kao da se nismo videle čitavu večnost.“

„Pa, da razmislim. Izlazila si sa Denijem ukupno mesec dana. Poslednji put kada sam te videla bio je poslednji dan tromesečja, a onda je počeo Uskršnji raspust. To je bilo pre dve nedelje. Onda je Deni otišao, a ti ga oplakuješ... da razmislim... svega dva i po dana.“

„Dovoljno, zar ne?“

„Mislim da jeste.“

Ekstra! Kasnije se nalazimo u robnoj kući *Barnabi* u gradu. Reni kaže da na odeljenju za lepotu izbacuju nove nijanse senki za oči. Njena mama je šminkerka i zna za te stvari. Treba mi i nova oprema za fizičko, pošto mi se stara suknja raspada, a i prednji deo mi se popunio. Duplo ekstra!

Nakon razgovora sa Reni obavila sam sledeće stvari:

1. Nazvala Kloi. Bila je uobičajeno smirena i zrela. Iskreno mislim da nije sposobna da pomisli nešto loše. Znaite ono kada u bajkama kažu za neku princezu: „Bila je dobra koliko i

lepa“? E, pa, takva je Kloj. Ona danas čuva brata, Džima. On ima sedam godina i boluje od Daunovog sindroma. Strašno je drag i zabavan, a ne kažem to samo zato što mu je uvek neodoljivo drago što me vidi. Reni i ja ćemo se videti sa njom sutra.

2. Sredila svoju sobu. Bila sam kao Meri Popins* sa malom cvrkutavom pticom na prstu. Ja lično smatram da je najefikasniji početak svakog raščišćavanja kada zgrabite svu odeću sa poda i stolice i sručite je u korpu za veš.
3. Presvukla sam se u belu pamučnu košulju i dodala širok kaiš na farmerke. Navukla sam crne čizme od antilopa koje dosežu do članaka. To što sam usedelica nije izgovor za opadanje standarda.
4. Svečano sam se zaklela u ogledalu i nad ovim dnevnikom da sam ja, Keri Henderson, naučila lekciju i da ću, od sada pa nadalje:

STAVLJATI PRIJATELJE NA PRVO MESTO

(i trudiću se da budem bolji čovek).

Kevin savet

Ne dozvolite da vam nakit bude u haosu. Uzmite memo tablu (prvo je ofarbajte u neku kul boju, ako želite) i zakačite na nju sve sitnice. Nanižite prstenje na ukrasne trake u boji i zakačite ih na tablu. Možete da prikacite i fotografije, male slike, veštačko cveće, šta god želite.

* Meri Popins, lik iz istoimenog serijala knjiga za decu

Drugo poglavlje

Petak 20.00 h

Da sam znala šta će se dogoditi u *Barnabiju*, uvlačila bih se u staru opremu za fizičko još jedno polugođe. Ko bi pretpostavio da će se odlazak na odeljenje sa školskom opremom sa mamom okončati nasiljem i mojim BUKVALNIM STRAHOVANJEM ZA SVOJ ŽIVOT? Ali, tako je bilo. Dr Dženings (tako će se prezivati moja buduća terapeutkinja) sedeće na ivici svoje velike kožne stolice i gristi olovku od nervoze. Znaće da još nisam bila spremna da izađem iz kuće. Ali, takva sam, pomisliće. Odvažna, odvažna, odvažna.

Sve je krenulo baš fino. Pokupile smo Reni, i bilo mi je tako drago što vidim njeno lice kako se ceri i pomalja na prozoru auta. Prevrtala je očima i zanimljivo se plazila. Ima ogromne oči boje lešnika, kao njena mama. Tata joj je Indijac pa tako ima i prekrasnu smeđu kožu. Sjajnu crnu kosu je bila vezala u konjski rep i jela je sendvič. Ona

stalno nešto jede. Mislim da živi u strahu od gladovanja. To baš ume da iznervira zato što je sitna i graciozna i izgleda krhko. Nije fer ni to što su joj porasle grudi kada je imala jedanaest godina. Ima i dekolte. A ja sam, sa četrnaest godina i skoro metar i osamdeset, oduševljena što sam sa 70A prešla na 70B. Priroda ume da bude strašno okrutna.

Reni je mislila da je ona prva videla tu devojkicu. Bocnula me je po ruci da mi skrene pažnju, ali naravno, videla sam je. Stajala je ispred nas u redu, u školskoj uniformi i grickala je zihernadlu. Nije bila velika, ali da se otvorila, unutrašnjost njenih obraza bi se pobunila. Devojkica je izbacivala na videlo svakih nekoliko sekundi kako bi se uverila da smo je primetile. Primetile smo. Jednim širokim pogledom donele smo jednu od naših stručnih procena:

Puno umetaka za kosu crne i tamnoljubičaste boje.

Usne i kosa obojene u crno.

Belo lice.

Got* u pokušaju upoznajе Klovna.

A da budem iskrena, nije bila neko za koga biste rekli da je vitke građe. Nosila je ogromnu crnu vrećastu odeću koja je nekada možda bila džemper i poderane helanke koje su nestajale u velikim radničkim čizmama.

Zatim je ta žena izmučenog izgleda koja je stajala pored nje počela da udarala prstom po spisku na kasi, govoreći: „Srećo, ovde piše da moraš da imaš sportsku opremu.“

* Pripadnici gotske potkulture koji se oblače i šminkaju u crno. (Prim. Prev.).

Zihernadla je ponovo iskočila. Oči uokvirene crnim puderom zurile su pravo napred.

„Znam da nisi presrećna zbog ovoga, dušice, ali ovo moraš da imaš.“

Devojka je nastavila da žvaće i pilji.

„Ma daj, već smo prošle kroz ovo i...“

Devojka je naglo okrenula glavu i besno je pogledala. Zabacila je umetke i jedva promašila moj nežan obraz. Reni i ja smo se pomerile nekoliko centimetara unazad.

„Ne nameravam da idem ni na kakve proklete časove fizičkog, tako da mi ništa od ovoga neće trebati, zar ne?“, planula je. „Mrzim sport, mama, znaš to, tako da je čak i razgovor o tome BESMISLEN!“

Onda se nakratko zagrcnula zato što je bilo teško viknuti BESMISLEN američkim akcentom i zihernadlom u ustima. Ali, bile smo oduševljene njenim pokušajem. Izmučena mama je ponovo pokušala. „Molim te, budi razumna... znaš da moraš.“

Devojka izvadi zihernadlu iz usta i zareža kroz zube: „Neću se baviti nikakvim sportom.“

„Svakako ću kupiti svu opremu“, odvrati žena žustro. Svaka joj čast. Bila je hrabra.

„Radi šta hoćeš, ja je neću probati zato što nikada, ama baš nikada ne nameravam da je nosim. Kako ne razumeš?! Uopšte nisam ni želela da dođem u ovo glupo mesto u ovoj glupoj zemlji i idem u onu glupu školu.“

U redu, u redu, skontale smo.

„I kakva je to glupa škola u kojoj teraju devojke da nose bermude? To je kao u srednjem veku.“

Reni me je stegla za ruku. Brzo sam sakrila iza leđa suknju koju sam držala. Pomislila sam da nije najbolji trenutak da objavim da idemo u istu školu.

„A šta vas dve Barbike buljite?!“, prosiktala je na nas.

E pa, stvarno! Priznajem da smo Reni i ja možda zloupotrebile dobrodošlicu u 'Svet senki za oči – gde boje govore'. Prodavačica je sigurno to pomislila. Ali nema potrebe biti grub.

„Da li imaju Barbike Azijke?“, šapnula mi je Reni na uvo. I dalje mi se po glavi vrtela zaprepašćujuća optužba ove devojke, i zaustila sam da joj oštro i luckasto odgovorim. Još nisam progovorila kada se mama stvorila pored mene dahćući i mašući drečavocrvenom bluzom za fizičko. Nažalost, to zaista jeste boja škole Boton haj.

„Uh, dobro je, još niste uslužene. Pogledaj, uzela sam poslednju.“

Ali, onda su joj oči zasijale ugledavši identičnu boju školske opreme u gomili ispred nas. Molila sam se u sebi da se to ne dogodi, ali bilo je prekasno. Videla sam kako izmučena žena gleda u moju bluzu koju je mama držala u ruci i odmah osetila zbližavanje među njima. Uхватила sam pogled devojke sa zihernadlom, onda smo pogledale čekajući da taj talas prođe.

„Da li vaša kćerka ide u Boton haj?“, mama je započela komunikaciju.

„Naravno. Biće nova ovog tromesečja.“

O, stani joj na muku. Skoro da mi je bilo žao.

„Došli smo iz Amerike, ali ja sam ovde odrasla. Moj suprug treba uskoro da nam se pridruži. Ovde smo tek nedelju dana i pokušavamo da spremimo Medlin...“

„MEDI!“ Verbalna eksplozija je bila zaglušujuća i ubrzo je nakon nje usledio Smrtonosan pogled.

Njena majka uzdahnu, ravnodušno. „Izvini srećo, Medi, za školu.“

„Pa, dozvolite da se predstavim...“

Molim te, molim te, nemoj, mozak mi je jaukao. Bilo je dovoljno loše što je Medi/Medlin bila manje nego oduševljena Boton hajom. Zaista nije morala da zna da je moja mama zamenica direktora. Ali, mama im je to svakako rekla i čak pitala: „A u kom će razredu biti vaša kćerka?“

„U devetom*.“

„U devetom!“ Pomislili biste da je moja mama upravo dobila na lutriji.

„Keri i Reni idu u ISTI razred!“

Apso-prokleta-lutno neverovatno.

„Gde živite?“

„U najslađem selu Pitsfordu...“ Osetila sam kako Reni u iščekivanju pojačava stisak na mojoj ruci. Ne govori mama. Samo ne...

„Nije valjda...“ mama samo što se sada nije onesvestila od ushićenosti.

„Mi živimo baš u susednom selu, u Moltonu. Da li će Medlin ići u školu autobusom? To bi bio onaj isti kojim idu ove devojke!“

Pognule smo glave kada je Medina mama rekla da hoće.

* Obavezno obrazovanje u Engleskoj obuhvata decu starosti od 5 do 17 godina. Tako 1. razred počinje da se računa od pete godine života, pa sve do 17. godine, tj. 13. razreda (Prim. prev.)

„Sigurna sam da će se Medlin“, (čula sam kako devojka škrguće zubima), „dopasti Boton haj. Keri i Reni je tamo stvarno lepo, zar ne?“

Slabašno smo se nasmešile.

Žena nam se blistavo osmehnula.

„Mislim da je Medli... Medi malo nervozna što kreće u novu školu i treba da upozna nove drugare.“

Da li je ova žena luda? Da li želi da umre? Medino škrgutanje zubima je dobilo na ubrzanju.

Spasila nas je kasa. Dobile su račun tako da je čak i blistav osmeh Medine mame istog trenutka splasnulo. Da, ova hrpa opreme od akrila košta čitavo malo bogatstvo. Nije mi jasno zašto se roditelji ne pobune. To je skandalozno.

U tom trenutku sam mislila da je gotovo. Krenule su – pa, pa, Medi. *Ciao, sayonara**.

Ali, ne. Osetila sam kako mama uzima vazduh. Nameravala je da kaže još nešto. Bio je to loš znak.

„Da li bi Medlin volela da dođe...“ započela je.

Svako je mogao da vidi da sam morala nešto da preduzmem. Nežno sam ćušnula mamu u cevanicu u znak pretnje. Nažalost, od toga je nastala teška ogrebotina i mama je jauknula od bola.

„Keri!“, sagla se i počela da trlja nogu. „Zašto si, pobogu, to uradila?“

Ne samo da sam se osećala užasno zato što je bila u pravoj agoniji, već sam se, dok sam joj pomagala da podigne svoju torbu i bluzu, posramila jer sam shvatila da Medi zna šta sam uradila. Uočila sam kratak talas bola

* *Ciao, sayonara* - pozdravi na italijanskom i japanskom. (Prim. prev.)